

Når alle blomster slumre
(Sneklokken)
Tekst: Steen Steensen Blicher, 1782-1848
Melodi: Joseph Glæser 1835-1891

1. Når alle Blomster slumme
i kolde Vintergrav,
Jeg vågner af min Dvale,
og kaster Dækket af.
Jeg hører Lærken synge
højt udi Himlen blå,
Og med sin klare Trille
om Vårens Glæder spå:
Jeg kan ej længer tøve;
jeg ved, min Tid er kort,
Jeg nyde må mit Liv,
før det atter iler bort.

2. Men der er koldt der oppe,
og gennem Is og Sne
Jeg må mig Vejen bryde,
før jeg kan Solen se.
End Marken er så øde,
så enlig står jeg her;
Af mine Brødre ingen
jeg finder hos mig nær:
Da bøjer jeg mit Hoved,
i Utid korn jeg frem,
Og før de andre vågne,
jeg vender atter hjem.

3. Dog kranser Håbets Farve
mig med sit blege Skær:
Jeg skal dog ej uænset
uelsket blomstre her.
En Ungersvend kan finde
den hvide Vinterblomst,
Og tænke i sit Hjerte
på Vårens Atterkomst;
Kan vandre med sin
Pige fortrolig Arm i Arm,
Og kælent hende gække
med Blomsten ved sin Barm.

4. Og før igen jeg segner
hen i det lange Blund
Et Kys så varmt jeg nyder
af Pigens Rosenmund.
Når skønnere frembryde
de Sommerblomster små,
Når mellem Roser dufte
Violerne så blå:
Måske en kærlig Tåre
dog skænkes mig i Løn,
Et kærligt Hjerte tænker
på Vintrens blege Søn.